

Arrest

nr. 78 757 van 3 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 14 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. GOVAERTS, die *loco* advocaat K. GOVAERTS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché D. HANOULLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"(...)A. Feitenrelaas

U verklaarde een Georgisch staatsburger van Georgische origine te zijn. U werd geboren op 17 oktober 1994 in de Georgische hoofdstad Tbilisi. U bent minderjarig.

U en uw gezin kregen problemen nadat uw oom, S.E. (...) (O.V. 6.367.770), in 2008 tijdelijk bij jullie kwam inwonen. Door de oorlog met Rusland in augustus 2008 was zijn huis vernield en had hij geen onderkomen meer. Tijdens een dispuut met Georgische overheidsmedewerkers schoof hij de schuld hiervoor in de schoenen van de Georgische autoriteiten omdat zij de oorlog gestart zouden hebben. Om die reden raakte hij in diskrediet bij de Georgische autoriteiten die hem er op hun beurt van verdachten een Russische spion te zijn. Op een bepaald moment werd uw oom zo ernstig in elkaar geslagen dat hij

in het ziekenhuis diende opgenomen te worden. U kent de precieze details van dit incident echter niet en het was meteen ook de laatste keer dat u uw oom zag vooraleer hij Georgië enige tijd later verliet en naar België kwam. Na zijn vertrek werden u en uw gezin geregeld door de Georgische autoriteiten lastiggevallen. Meermaals per maand kwamen overheidsmedewerkers langs om illegale huiszoekingen uit te voeren. Eén maal diende uw vader hiertegen klacht in bij de politie, maar dat haalde niets uit. Na verloop van tijd werd het aantal huiszoekingen afgebouwd tot 1 of 2 per maand. Bij een van deze huiszoekingen, in de herfst van 2009, werd uw vader meegenomen. Toen hij later terug thuis kwam, was hij erg nerveus. Hij vertelde dat zijn belagers ermee gedreigd hadden hem, zijn huis en zijn gezin kapot te maken indien hij niet zou zeggen waar uw oom zich bevond. Begin 2010 werd uw vader op zijn werk ontslagen. De enige uitleg die hij kreeg was dat het om een bevel van bovenaf ging. Gelukkig slaagde uw vader erin om een andere job te vinden. In de lente van 2010 werd u zelf door politieagenten benaderd toen u na de voetbaltraining op de bus stond te wachten. Ze duwden u in een wagen en begonnen u vragen te stellen over uw oom en zijn verblijfplaats. Omdat u zei dat u niet wist waar hij was, begonnen ze u te slaan. Uiteindelijk gooiden ze u aan de andere kant van de stad uit de wagen. In juni 2010 werd u opnieuw door dezelfde personen lastiggevallen. Ze wachtten u op aan de schoolpoort en bevalen u hen te volgen naar een leeg klaslokaal. Daar dwongen ze u uw kleren uit te doen, waarna ze terug vertrokken en uw kleren meenamen. Uiteindelijk was het de conciërge die u in het klaslokaal aantrof en uw moeder opbelde. In september 2010 verloor ook uw moeder zonder reden haar werk. Op 17 oktober 2010, uw verjaardag, kwamen de overheidsmedewerkers opnieuw naar uw huis. Ditmaal voerden ze geen huiszoeking uit, maar dwongen u met geweld documenten te ondertekenen waarmee u zich akkoord verklaarde om uw legerdienst te vervullen. Na dit incident besloot uw moeder dat het beter was om u naar het buitenland te sturen en regelde ze uw uitreis.

U verliet Georgië uiteindelijk op 15 december 2010. Samen met uw moeder reisde u vanuit Tbilisi via Istanbul (Turkije) met het vliegtuig naar Bergamo in Italië. U bereikte Italië op 15 december 2010 en wilde er asiel aanvragen. Omdat dit echter niet lukte, ging uw moeder op zoek naar een andere mogelijkheid om u in veiligheid te brengen. Uiteindelijk vond ze iemand die jullie naar België kon brengen, waar u op 9 januari 2011 aankwam. Uw moeder keerde naar Georgië terug, terwijl u op 28 januari 2011 een asielaanvraag indiende bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Georgië problemen kende met de ordediensten omwille van uw oom, S.E. (...).

Er dient echter eerst en vooral te worden opgemerkt dat u er niet in slaagde uw asielrelaas aannemelijk te maken. Zo moet erop gewezen worden dat u op 22 september 2010 nog een paspoort uitgereikt kreeg van uw autoriteiten. U verklaarde wel dat dit paspoort geregeld werd door kennissen van uw moeder (CGVS, p. 10). Dit neemt echter niet weg dat dit paspoort is opgesteld met uw eigen gegevens en u dit paspoort ook persoonlijk hebt afgehaald (CGVS, p. 6), wat niet te verzoenen valt met uw beweringen als zou u vervolgd worden door uw autoriteiten. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw autoriteiten u niet zomaar een paspoort zouden afleveren waarmee u het land zou kunnen verlaten indien u in Georgië vervolgd zou worden. Te meer omdat u aangaf dat de problemen die u kende met uw autoriteiten net een vorm van vergelding waren voor het feit dat uw oom erin geslaagd was het land te verlaten (CGVS, p. 15). Zelfs indien aangenomen wordt dat u dit paspoort verkreeg door omkoping, toont het gebruik ervan om naar de Europese Unie te reizen aan dat u niet geseind stond, aangezien u niet gearresteerd werd bij het oversteken van de grens, niettemin uw paspoort opgesteld werd met uw persoonlijke gegevens. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

Uw gedrag valt bovendien niet te rijmen met de door u verklaarde vrees. U stelde immers dat u en uw gezin al sinds zijn vertrek door de Georgische autoriteiten lastiggevallen werden omwille van uw oom, S.E. (...) (O.V. 6.367.770), die op 24 december 2008 in België asiel aanvraagde. Persoonlijk werd u een eerste maal door uw ordediensten benaderd en mishandeld in de lente van 2010 (CGVS, p. 10 en 12-13). Niettemin begaf u zich nog tot 2 maal toe naar uw autoriteiten, een eerste maal voor de uitreiking van uw identiteitskaart op 8 september 2010 en een tweede maal voor het afhalen van uw paspoort, dat uitgereikt werd op 22 september 2010. Indien u daadwerkelijk een vrees koestert tegenover uw autoriteiten is het niet aannemelijk dat u zich na het ontstaan van uw problemen nog tot twee maal toe tot uw autoriteiten wendt. Hierdoor wordt niet enkel de gegrondheid van de door u verklaarde vrees, maar ook de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig aangetast.

Voorts kon u de Belgische asielinstanties geen enkel tastbaar bewijs aanreiken van de door u aangehaalde problemen. U gaf immers aan dat zowel uw vader als uw moeder omwille van jullie problemen plots zonder enige reden ontslagen werden (CGVS, p. 10 en 12). U kon echter geen enkel document voorleggen dat deze beweringen staakt. In ditzelfde kader kan tevens vermeld worden dat er geen enkele aanwijzing bestaat dat er op dit punt sprake zou zijn van vervolging, aangezien uw vader na zijn ontslag opnieuw werk kon vinden (CGVS, p. 12). Uw moeder daarentegen bleef werkloos, maar uit uw verklaringen blijkt dat de oorzaak hiervoor lag in het feit dat uw ouders financieel konden rondkomen en uw moeder besloten had om voor uw vader te zorgen, waardoor ze te druk bezig was om opnieuw zelf te gaan werken (CGVS, p. 12). U vertelde tevens dat uw vader naar aanleiding van de illegale huiszoekingen één maal klacht indiende bij de politie. Deze klacht werd aanvaard, maar kreeg verder geen gevolg (CGVS, p. 13-14). Ook hiervan kon u de Belgische asielinstanties geen enkel tastbaar bewijs voorleggen. Tijdens uw interview bij het Commissariaat-generaal werd nochtans uitdrukkelijk naar bovenvermelde documenten gevraagd en kreeg u bovendien nog 14 dagen extra de tijd om deze bewijsstukken indien mogelijk over te maken. Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal echter nog niets ontvangen, niettemin u met dit voorstel instemde (CGVS, p. 18). Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang.

Indien uw verklaringen geloofwaardig zouden zijn, quod non, dient er bovendien op gewezen te worden dat u evenmin aannemelijk kon maken dat u in uw land van herkomst niet op bescherming zou kunnen rekenen. U haalde wel aan dat uw vader klacht had ingediend bij de politie naar aanleiding van de illegale huiszoekingen waarvan jullie het slachtoffer waren, maar deze klacht geen gevolg kreeg (CGVS, p. 13-14). U had echter geen enkel idee of uw ouders later nog gepoogd hebben om elders bescherming te krijgen. U kon immers niet zeggen of uw ouders later nog een andere overheidsinstantie (CGVS, p. 13-14) of een mensenrechtenorganisatie geraadpleegd hebben (CGVS, p. 16). Ze lieten hoe dan ook wel na zich tot een advocaat te wenden (CGVS, p. 16). Zelf heeft u bovendien net zo min getracht om bescherming te verkrijgen van uw autoriteiten. U zei immers dat uw belagers u bij hun laatste bezoek voor uw vertrek met geweld gedwongen hadden documenten te ondertekenen waarmee u zich akkoord verklaarde om uw legerdienst te vervullen (CGVS, p. 10). U vermeldde eveneens dat u als enig kind in Georgië wettelijk gezien geen legerdienst hoeft te vervullen en de mogelijkheid tevens bestaat om uw legerdienst uit te stellen of te annuleren wanneer u verder studeert (CGVS, p. 15). U heeft deze mogelijkheden echter niet aangegrepen en argumenteerde dat uw ouders dit zinloos vonden omdat jullie achteraf nooit zouden kunnen aantonen dat u de documenten in kwestie onder dwang ondertekend had en uw vader bovendien reeds eerder een klacht had ingediend, die geen gevolg kreeg (CGVS, p. 16). Deze argumentatie is echter niet afdoende daar het indienen van een klacht en het vragen om uitstel of vrijstelling van dienstplicht twee geheel verschillende zaken zijn, die tevens op andere wettelijke bepalingen berusten. U heeft tot slot ook zelf nooit geprobeerd de hulp in te roepen van een advocaat of mensenrechtenorganisatie (CGVS, p. 16 en 17). Aangezien internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming, mag van een asielzoeker verwacht worden dat hij redelijke pogingen onderneemt om bescherming in eigen land te verkrijgen, wat in casu niet het geval was.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw Georgische identiteitskaart en geboorteakte, uw paspoort met visum, vliegtickets, reisverzekering, de vaderlijke toelating om het land te verlaten en een schoolrapport) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw geboorteakte en Georgische identiteitskaart bevatten immers uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit, die echter niet betwist wordt, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. Uw paspoort met visum, vliegtickets en reisverzekering bevatten louter informatie aangaande uw reisroute, die evenmin betwist wordt. Uit de vaderlijke toelating blijkt enkel dat uw vader u de toelating gaf om samen met uw moeder vanuit Georgië naar Italië te reizen. Opmerkelijk genoeg staat in deze toelating vermeld dat u in Italië zou verblijven van 15 tot 22 december 2010, terwijl het toeristenvisum in uw paspoort geldig was van 15 tot 25 december 2010. Uw schoolrapport, ten slotte, toont enkel aan dat u tijdens het schooljaar 2010-2011 het eerste semester van de elfde klas met succes hebt voltooid, wat evenmin betwist wordt.

Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw oom, S.E. (...) (O.V. 6.367.770), besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast. (...)"

2. Over de ontvankelijkheid.

2.1. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker verklaart dat hij geboren is op 17 oktober 1994 en hij legt eveneens gekopieerde identiteitsdocumenten neer met de vermelding van de voormelde geboortedatum. Tijdens het verhoor op 15 december 2011 werd verzoeker bijgestaan door zijn voogd en zijn advocaat. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) neemt dus aan dat verzoeker minderjarig was ten tijde van het indienen van zijn beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Ambtshalve dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen na te gaan of verzoeker over de rechtens vereiste hoedanigheid en procesbekwaamheid beschikte bij het indienen van zijn beroep.

Niettegenstaande in ons rechtstelsel een minderjarige als handelingsonbekwaam wordt beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen infans meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden. *In casu* bestaat er geen twijfel over het feit dat het beroep ingesteld door verzoeker betrekking heeft op rechten die aan zijn persoon zijn verbonden. De vraag stelt zich, of verzoeker over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt om zelf zijn beroep in te dienen. Gezien de leeftijd van verzoeker ten tijde van het instellen van zijn beroep, met name 17 jaar en 2 maanden, gezien het feit dat verzoeker is bijgestaan door een advocaat en door een voogd, is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel dat verzoeker over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt om een beroep bij de Raad in te dienen.

Het beroep ingesteld door verzoeker is ontvankelijk.

3.1. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert aan dat zijn beroep gegrond is op de volgende middelen: dat de asielaanvraag van verzoeker onder andere gebaseerd is op de problemen die zijn oom S.E. (...) ondervonden heeft met de Georgische autoriteiten; dat de oom van verzoeker omwille van die problemen Georgië ontvlucht is en naar België is gekomen; dat na diens vertrek verzoeker en diens familie meermaals lastig werden gevallen door de Georgische autoriteiten. Verder merkt verzoeker op dat de bestreden beslissing in haar motivatie onder andere verwijst naar een beslissing waarin in het kader van de asielaanvraag van de oom van verzoeker eveneens zou besloten zijn tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelt verder dat noch hij noch zijn oom op de hoogte zijn van één of andere beslissing. Hij voert aan dat de commissaris-generaal aldus verwijst naar een onbestaande beslissing en argumenteert dat dergelijke beslissing onmogelijk een grond kan zijn tot weigering van een asielaanvraag. De motiveringsplicht is volgens verzoeker hierdoor op manifeste wijze geschonden.

Verzoeker wijst erop dat de concrete aanleiding voor zijn vlucht het incident was waarbij hij met geweld gedwongen werd documenten te ondertekenen waarmee hij zich akkoord verklaarde zijn legerdienst te vervullen. Hij benadrukt dat dit incident te wijten is aan de problemen die de oom van verzoeker ondervonden heeft met de Georgische autoriteiten.

Verzoeker meent aldus dat hij minstens in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming in de zin van het artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het

verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en dat de familie van verzoeker in Georgië nog steeds wordt lastiggevallen door de autoriteiten en dat verzoeker bij eventuele terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade.

3.2.2. Uit de uiteenzetting van verzoeker blijkt dat hij de schending aanvoert van de motiveringsplicht.

In zoverre verzoeker de schending van de formele motiveringsplicht aanvoert, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal oordeelde dat verzoeker er niet in geslaagd is in om zijn asielrelaas aannemelijk te maken. De motivering moet als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd.

2.5. De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van

objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172

Verzoekers argumentatie bevat naast het herhalen van zijn asielrelaas geen enkele concrete repliek met betrekking tot de diverse vaststellingen verwoord in de bestreden beslissing, zodat deze onverkort gehandhaafd blijven. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker in gebreke blijft.

Het loutere feit dat verzoeker niet akkoord gaat met de bestreden beslissing is uiteraard geen dienstig verweer.

Daargelaten de vraag of er nu effectief een beslissing is genomen inzake de asielaanvraag van de oom van verzoeker wijst de Raad erop dat dit hoe dan ook als een bijkomend motief wordt aangevoerd en dient er herhaald te worden dat de motivering dient gelezen te worden als een geheel van motieven en deze worden op generlei wijze betwist door verzoeker. Het betreft een overtollig motief. De motivering van de bestreden beslissing blijft voor het overige onverkort gehandhaafd.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS